

maneres de dir

a primera palavra é não

no tenir res a dir, com si diguéssim
si més no en llengua balbocatalana
és a dir: hi ha un desig-garrenc
d'arrapar-se a les ganes, com aquell
qui diu, de dir-hi la seva, és un dir
i mitja por pudenta del què diran
per dir-ho així, de tanta gosadia
no cal dir que de tot això no en surt
sinó un ensurt, a dir veritat, res
de bo, per dir millor: no és pas de dir

dèria

te m'has fet una dèria, deliberada
delivery, de veres, devedora
de pell morta no sinó de sant
-sanglantana que s'esbora, esborrany
fet de bolígrafs que no guixen, guíxols-
calenta, sí, que lenta l'ànsia
al llençol on escric vessant-hi llet

escric en doble sentit, palíndrom
a la babalà, recer, a una nena nua
o bé sense sentit, i me'n ressentó
o tal com raja, ¡i tall!, seguint la veta
a la Bet, a l'avet, al vet-ho-aquí
cau el ressol de mitja tarda i por
al full foll fill de puta que no es deixa fotre
fins i tot desmamat, d'esma armandejo

maneres de dir

tot passant
més ben dit
(és un dir)
alhora, en tant que inadequat
al geni de la llengua
és a dir,
equivocat de mig a mig
(que ja és dir!)
vull dir
el text, per bé i per mal
com aquell que diu
no se'n desdiu
per més que en tingui la tirada
la negativa de rabejar-s'hi

les rebaves de l'elaboració

de cor endins, de cara enfora
el no-res ho diu tot

l'a posteriori
de mena (domènec)
autobiogràfica

tot plegat
no se'n sap acabar d'avenir

ve un moment que
(el to el traeix)
no hi fa res que

..... Josep Domènech Ponsatí

d'entrada, sense sortida

d'entrada, pròpiament dit
assegut a la pedra del diumenge
tot i ser un dia gris i de fener
sense afany, au, ni audàcia
audiència, dient per dir, perdible
amb un record a punt d'alba, albir
—a judici del jo josepoètic

enmig s'hi posa, per dir-hi la seva
com un no-dir, cap cosa de no dir
anodí, sense nodes, sense dones
arrelat al relat, per acabar
d'una sensació sense sortida

tesão do talvez

les candelletes de l'espera
el deler delegat en el pudé
que put —kaputt— a no, a mai
de la vida quod vide

l'espera lloca, ¿enloc, in loco?
vigint en la vigília
(tot viu en la vigília, vegeu
infra), infructuosa, borda

a pesar del verol, de veres
trempe l'aplom, la ploma
en el vés a saber, en el qui sap.
la superficialitat madura
tant en el mentrestant que hi trempe

abans no

sense anuncis i sense nuncis
de dret a, de dretes no
ni cap mot-romeguera que enrevessi
la intenció primera amb segones
—segons que és dessusdit—
apuntant l'objectiu, subjectiu, sub-
abdominal, domènec, i menant
a fi, tallant el fil
abans no hi hagi cap abans —ni avanç.

